

Óli Jacobsen

INGRID GREGERSEN YRKTI SEG INN Í BARNAHJØRTINI

Leygardagin 12. desember eru 100 ár síðan, missiðshúsið Emmaus í Klaksvík varð vígt. Her átti Ingrid sín leiklut

Í blásturin til hesa grein var ein fyrispurningur hjá lesara, sum spurdi, um eg visti nakað um Ingrid Gregersen. Frá sínum skúladøgum í Kollafirði í 1950-árunum mintist hann sangin “Nú siga vit farvæl og tøkk og fara glað avstað. Vit ei vilja gloyma tað, vit hava lært at gera her í dag.”

Nú hevði hann hug at vita meira um kvinnuna, sum hevði skrivað sangin, sum framvegis gav honum góð minnir.

Tað finnast fleiri frásagnir frá fólki, sum minnst frá sínum barnaárum bæði í skúlanum og sunnudagsskúlanum, tá hesin sangur varð sungin. Fleiri duga sangin utt-anat enn.

Eg kendist væl við navnið, men visti bara um Ingrid, at hon doyði ung.

Men eg fann fram til eitt mið, sum visti um Ingrid, og tað var Atli Rasmussen í Klaksvík, sonur Mamy hjá Alfred Petersen, sum var oddamaður fyri Emmaus í mong ár.

Ikki annað enn, at hon varð partur av okkara heimi.

Ingrid kom til trúgv á Jesus sum heilt ung. Tað var beint eftir Ólavssøku í 1919, at pápi byrjaði sítt virksemi við at hava møtir, har Guðs orð varð boðað. Tá vóru møtini hildin frá kl. 3 til 5 seinnapart sunnudag. Stutt eftir stóð Emmaus liðugt, og húsið varð vígt tann 12. desember 1920. Guðs andi virkaði, og ein stór veking fór fram í Klaksvík. Fólk møttu væl upp og fyri nógv varð tað eitt “antin ella”. Nógva komu til trúgv á Jesus, eftir at tey høvdu hoyrt um, at hann var deyður fyri teirra syndir.

Ingrid varð eitt satt vitni um Jesus. Hon var eitt reiðskap í Guðs hond, og hon ferðaðist runt um í Føroyum og vitnaði um Jesus. Hon hevði bæði handaligar og andaligar gávur. Hon var virkin í tí, sum í dag verður kallað frítíðararbeiðnum í Emmaus. Fleiri hava fortalt mær, at tey framvegis hava finérplátur, sum tey hava sagað hjá Ingrid í Emmaus. Hon hevði eis-

hon, “tað skal eg nokk orðna”.

Eg tosaði við Kitty fyri nøkrum árum síðan. Hon segði mær, at Ingrid fekk pengar frá mammu, so hon kundi keypa grønt toy. Ingrid seymaði henni ein frakka, og Kitty var so lukkilig.

Eitt annað minni er, at eg varð bjóðað í føðingardag hjá eini gentu. So spurdi eg mammu, hvat eg skuldi geva henni í føðingardagsgávu. Mamma hugdi uppá meg og segði: “Mamma eigur ikki eitt oyra, góða”, og pápi var ikki heima. Men Ingrid segði, at hon skuldi finna uppá okkurt. Og tað gjørdi hon. Hon tók eitt reytt pappír, klistraði ein eingil ovast og skar eitt sunnudagsskúlavers niðanfyri. Henda gentan var Kristina, mamma Steinbjørn Jacobsen, fyrrverandi borgarstjóra í Klaksvík. Kristina fortaldi mær fyri nøkrum árum síðan, at hon hevði hetta hangandi yvir seingini

hjá sær í nógv ár. Nei, tað vóru ikki pengar í 30´unum!

Soleiðið varð hendan kvinnan, sum brúkti stóra orku í arbeiðinum í Emmaus. Hon setti sín dām á arbeiðið í Emmaus og á okkara heim og míni barnaár.

Kistan skuldi einki kosta

Ingrid doyði av havhestasjúku í 1934, tá ið hon var 36 ára gomul. Tað vistu vit fyrst, aftaná at hon varð deyð. Omma mín úr Puntabyrgi, mamma mín og Ingrid høvdu roytt havhestaungar í kjallaranum hjá okkum. (Samb uppperð hjá læknanum Arthur Waag, var bara ein í Norðoyggjum, sum doyði av nástasjúkuni).

Ingrid gjørdist sjúk og lá í songini í eina viku við nógvum fepuri, so tók Jesus hana heim til sín. Tað varð ein tung tíð. Kvøldið fyri vistu vit einki, um at Ingrid fór at doyggja um náttina. Um morgunum skuldu vit børn yvir til seingina hjá pápa. Tá fortaldi hann okkum, at Jesuspápi hevði tikið Ingrid heim til sín í nátt.

Dagin eftir komu nakrir menn berandi við eini kistu frá verkstaðnum hjá Petur

Ingrid Gregersen (1898-1934), sum mong enn minnst serliga frá umrødda sangi. Hon var ógift.

Egið lag

1. Nú siga vit farvæl og tøkk,
og fara glað av av stað,
vit ei vilja gloyma, tað vit hava lært,
at gera her í dag.

2. At biða gott og syngja væl,
eg fegin læra vil;
men mest vil eg minnst, at eg eri keypt
at hoyra Jesus til.

3. Kæri Jesus, hjálp tú mær
at vera blíð og góð,
at akta og elska mammu mína væl,
sum er so troyst og móð.

4. Signa pápa, mammu við,
og systkini hjá mær;
og hjálp at vit øll at enda fáa pláss
í Himlinum hjá tær.

Kendi sangurin hjá Ingrid

Atli greiðir frá, at tá ið hann gekk í sunnudagsskúla var sangurin eisini hvørja ferð sungin. Hann minnst, at dreingirnir lögdu sera nógva megi í at syngja so tað veruliga hoyrdist.

Sangurin er nr. 216 í “Sangbók”, útgivin av Kirkjuliga Heimamissionsfelag í 1937. Her er tilskilað, at lagið er “egið lag”, so Ingrid man hava gjørt tað sjálv.

Atli hevur eina frásøgn, sum mamma hansara skrivaði um Ingrid, og skal hon verða endurgivin her.

Mamy: Ingrid var framúr menniskja

Eg varð bara 6½ ár, tá ið Ingrid Gregersen doyði, men eg minnst hana væl. Ingrid búði í mínum barnaheimi, og eg minnst

ini góðar gávur at yrkja. Hon yrkti eisini triggjar sangir og týddi triggjar, sum eru í Missiónssálmabókini.

Eg vil gjarna fortelja eitt sindur, soleiðis sum eg havi upplivað tað sum barn. Eitt dømi er hetta: Eina náttina skuldi eg sova hjá Jóannu Mariu, vanliga nevnd Ammina, sum var arbeiðsgenta hjá okkum. Vit vóru farnar í song, men so gongur hurðin, og so kemur ein krúpandi undir einum teppi og spælir uppá kamb. Eg helt soverðið verða so stuttligt. Soleiðis var Ingrid fyri okkum.

Ein sunnudag skuldi sunnudagsskúlin í Emmaus fara útferð til sunnudagsskúlan í Leirvík. Kitty, sum giftist við Jógvan Svabo Samuelsen, búði hjá okkum frá tí, at hon varð 8 ár til hon varð 10 ár. Hon átti ongan frakka, og Ingrid hoyrði hetta. Tá segði